

Rettingheber og hele Stilling til Amtsrådet finder sin Begrændsning i en saadan Vedtægt. Endelig har Udvalget tilladt sig at stille Forslag om, at Slutningen af den sidste Paragraph skal udgaae. Jeg skal hertil bemærke, at i Regjeringsudkastet stod i § 2 en Tilføining om, at for Bornholms Vedkommende bliver det med Hensyn til Amtsrådets Sammensætning ved det Bestaaende, og senere siges det i § 10, at Bestemmelseerne i §§ 6—9 ikke skulle finde Anvendelse paa Bornholm. Udvalget har her ikke foretaget nogen Realitetsforandring, men kun fundet det uhenftigsmæssigt, at disse Bestemmelser findes spredte omkring i Loven, og derfor foreslaaet tilføiet til den sidste Paragraph, at paa Bornholm finde §§ 1—2 og §§ 6—11, hvilke Paragrapher træde istedetfor Lovkastets Paragrapher, ikke Anvendelse. Den ærede Landstingsmand for Bornholm (Mosfin) har ved anden Behandling ytret Tvivl, om det ikke vilde være ønskeligt at lade Bestemmelsen i den Henseende udgaae, men han tilføiede udtrykkeligt, at han ikke i den Grad overfaae alle de herhenhørende Spørgsmaal, at han turde paatage sig paa sit Ansvar at fordre, at det skulde udgaae, og Udvalget maatte gjennem sin Ordfører bemærke, at det ikke havde det Overblik over Bornholms Forhold, at det turde afvige fra Regjeringsudkastet. En saadan Overfugt troer jeg, at Udvalget senere har faaet igjennem de senere indkomne Erklæringer fra Bornholm. Fra Kjøbstæderne er der kun een, der er gaaet ind paa Sagen. Det er en udførligt og smukt skreven Betænkning af Communalbestyrelserne for Hasle og Allinge og Sandvig, hvori det med Hensyn til § 2 hedder: „Vi see forøvrigt ikke, at der er nogen Grund til at undtage Bornholm fra den for det øvrige Danmark gjældende Lovgivning“, og med Hensyn til §§ 5—10 hedder det: „Vi kunne ikke skjønne, at der er den mindste Anledning til at gjøre Bornholm til en Undtagelse fra den almindelige Lov. Det strider, saavidt vi kunne skjønne, mod almindelige Lovgivningsprinciper at undtage enkelte Districter af et Land fra den almindelige Lovgivning, og vi troe ikke, at der i det foreliggende Tilfælde er den aller ringeste Grund dertil. Senere hedder det udtrykkeligt: „Vi finde det ogsaa at være i Kjøb-

stædernes Interesse, at de under § 6 a til den nævnte Udgifter paalignes. Kjøbstæderne efter det paa deres Fordrer hvilende Hartkorn“. Med Hensyn til § 17 udtales der, at den Paragraph, hvorved det bestemmes, hvorledes Fondens almindelige Udgifter bør paalignes Kjøbstædernes Beboere, vil være nyttig for Bornholm, hvor disse Udgifter lignes paa forskjellige Maader, og hvor derfor en bestemt og klar Udtalelse er meget ønskelig. Sluttelig siges det, at det er ønskeligt, at de særegne Forbehold, der ere gjorte for Bornholms Vedkommende i §§ 2 og 10, maae udgaae af Loven. Amtsrådet paa Bornholm henstiller, om ikke, ligesom for det øvrige Danmark, saaledes ogsaa for Bornholm, Folketallet burde lægges til Grund for Forholdet mellem Amtsrådsmedlemmernes Antal for Kjøbstad og Land. Med Hensyn til §§ 6—9 er Amtsrådet af den Formening, at de bør gjøres anvendelige for Bornholm. Endelig siger Amtmanden, som det forekommer mig med fuld Føie, at det er et glædeligt Beviis paa, at der efterhaanden ubvikler sig friere Anstuelser, og han andrager paa, at Raadets Indstillinger til §§ 2 og 6—9 maae blive tagne tilføje, og siger endvidere: „Saafald vilde da de for Bornholm særlige Bestemmelser i Lov 22de Marts 1855 § 9 og 21de Januar 1857 blive hævede“. Nu kan der ikke være Spørgsmaal om, at fra Rigsdagens Standpunkt er det kun den haarde Nøvenbigheb, der bestemmer den til at gjøre Undtagelser fra den almindelige Lov og Ret, og naar det baade fra Amtsrådet og fra den Kjøbstadrepræsentation, der har udtalt sig udførligt om Sagen, ønskes, synes jeg, at vi med Glæde kunne samtykke i, at Bestemmelsen bortfalder. De reclamere deres fulde Andeel i lige Lov med os Øvrige, og dertil kunne vi med Glæde række Haand. Paa Bornholm er der ikke Anledning til at gjøre Forskel mellem Amtspartitionsfonden og Amtskassen, men Spørgsmaalet vil hverken berøres efter Lovkastet eller efter det nuværende Udcast. Det er et nyt Spørgsmaal. Hvis det maatte vise sig, at samtlige Udgifter, baade de, der opregnes som fælles, og de, der i det øvrige Danmark ere særlige for Landdistricterne, paa Bornholm ere fælles for By og Land, bortfalder Grunden til at holde en særlig Kasse; men det maa Raadet selv kunne fastsætte. Egnende